

Arrest

nr. 163 233 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 september 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 december 2008 dient de moeder van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in.

1.3. Op 18 mei 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 16 juli 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ontvankelijk wordt verklaard en worden de verzoekende partij en haar moeder in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.5. Op 14 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 28 september 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 53 987 van 28 december 2010 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5 en 1.6.

1.8. Op 16 maart 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde neemt eveneens ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 28 juli 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde neemt eveneens ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 17 september 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde neemt eveneens ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 101 247 van 19 april 2013 verwerpt de Raad het beroep.

1.15. Op 26 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.16. Op 8 juli 2014 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.17. Bij arrest nr. 135 045 van 15 december 2014 verwerpt de Raad het beroep.

1.18. Op 8 januari 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn.

1.19. Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-attest van het OCMW Maldegem dd. 08.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene, de referentiepersoon en een derde tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

-attest 'centrum van de informatietechnologie van de medewerkers van het staatscomité van onroerend goed bij de regering van de republiek Armenië' dd. 20.02.2014 en 06.03.2015: uit deze attesten blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië; attest van het 'departement van sociale zaken van Nork-Marash - republiek Armenië' dd. 27.02.2015: uit dit attest blijkt dat betrokkene nooit geregistreerd geweest is voor kinderbijslag, een forfaitaire geboorte uitkering en dringende hulp in Nork-Marash. Echter, dit attest zegt niks over eventuele bronnen van inkomsten buiten het grondgebied van Nork Marash. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

-aanslagbiljetten op naam van betrokkene voor de inkomstenjaren 2009 - 2013 waaruit blijkt dat hij in deze periode geen belastbare inkomsten had: echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op de inkomsten tot en met het jaar 2013. Deze zijn niet recent genoeg om te bewijzen dat betrokkene momenteel onvermogen is in België.

-diploma secundair onderwijs; schoolrekeningen periode 2010-2014; verklaring van Dominiek Vandenebeele (verantwoordelijke leerlingenrekeningen VHSl) dd. 17.03.2015 waarin deze stelt dat deze rekeningen betaald werden door de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit schrijven niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat deze rekeningen effectief betaald werden door de referentiepersoon. Er werden geen bijkomende, verifieerbare documenten voorgelegd om deze verklaring te ondersteunen. Voor zover deze verklaring toch dient aanvaard te worden als begin van bewijs van financiële steun in het verleden; dient opgemerkt te worden dat deze gegevens geen betrekking hebben op de periode dat betrokkene nog in zijn land van herkomst of origine verbleef.

-bewijzen van beperkte geldstortingen voor de periode oktober 2014 - april 2015 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: er dient opgemerkt te worden dat deze beperkte geldstortingen opgestart werden in oktober 2014, zijnde na het negatief afsluiten van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 20 dd. 08.07.2014). Uit deze stukken blijkt niet dat betrokkene reeds financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon voor zijn aankomst in België.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene effectief onvermogen is, noch dat hij zowel voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine als op heden financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. Bijgevolg blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Er dient opgemerkt te worden dat louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter *iuncto* artikel 40bis en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst op de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat zij niet aantoonbaar in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en meent dat de verklaring van de verhuurder van de door de referentiepersoon gehuurde woning waar zij verblijft, niet wordt besproken, dat de verwerende partij erkent dat zij en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn maar stelt dat dit loutere feit niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij niet alleen moet aantonen effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon op het moment van de aanvraag, maar dat zij bovendien moet aantonen dat zij in het land van herkomst/origine, of alleszins voordat zij naar België kwam, al ten laste was van de referentiepersoon.

Met betrekking tot het argument dat zij niet aantoonbaar dat zij in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, werpt de verzoekende partij op dat dit niet blijkt uit de regelgeving, noch uit de rechtspraak. De verzoekende partij citeert de artikelen 40bis, §2 en artikel 40ter van de vreemdelingenwet en stelt dat de voornoemde wet aldus niet bepaalt dat de aanvrager reeds ten laste moet zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. De verzoekende partij wijst op de tekst van artikel 40bis en meent dat de tegenwoordige tijd wordt gebruikt in dit artikel, waaruit blijkt dat het ten laste zijn zich volgens de wet moet voordoen op het moment van de aanvraag. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat zij moet aantonen dat zij reeds voor zij naar België kwam ten laste was van de referentiepersoon. Voorts meent zij dat ook uit de rechtspraak niet kan afgeleid worden dat zij die reeds jarenlang op het grondgebied van de staat van de nationaliteit van de referentiepersoon verblijft, moet aantonen dat zij in het land van herkomst en/of voor haar komst naar België al ten laste was van de referentiepersoon. Zij meent dat dit ten onrechte soms wordt afgeleid uit het arrest Jia van het Hof van Justitie, doch dat de leer van het

voormelde arrest niet van toepassing is, daar haar toestand heel anders is dan de feitelijke omstandigheden bij Jia, dat zij al sedert 2008, van toen zij minderjarig was, op het Belgische grondgebied verblijft, doch nu pas in 2015 een aanvraag gezinshereniging indient. De verzoekende partij meent dat essentieel in deze arresten is dat de vreemdeling die het verblijf aanvraagt materieel ten laste is van de Unieburger en niet in zijn essentiële behoeften kan voorzien op het ogenblik van de aanvraag. De verzoekende partij vervolgt dat noch in Lebon, noch in Zu en Chen werd vereist dat de aanvrager aantoont dat hij in het land van herkomst deze afhankelijkheid had, dat de aanvragende persoon ten laste integendeel sedert geruime tijd bij de rechtgevende persoon in het gastland woonde, net zoals in haar geval. De verzoekende partij meent dat het arrest Jia spreekt over de staat van oorsprong of herkomst omdat Jia net voor het indienen van haar aanvraag uit haar land van herkomst kwam. Stellen dat een vreemdeling die sedert jaren in het gastland ten laste is van de Unieburger moet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger, is, volgens de verzoekende partij, een conclusie trekken uit het arrest Jia die er niet staat. De verzoekende partij betoogt dat haar situatie, zijnde als minderjarige zeven jaar voorafgaand aan de aanvraag aankomen op het Belgische grondgebied, verschillend is van de situatie van Jia, zodat het arrest niet van toepassing is daar waar het vereist reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn. Een en ander vereisen zou *in casu*, volgens de verzoekende partij, des te absurder zijn aangezien de referentiepersoon voor haar komst naar België tot 2009 nog niet de partner van haar moeder was, dat hun verklaring wettelijke samenwoont pas dateert van 2012. De verzoekende partij wijst erop dat het Hof van Justitie in zijn arrest Reyes herhaald heeft dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvrager verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen, maar uit het feitenrelaas blijkt dat Reyes net zoals Jia zopas in de lidstaat van verblijf van de Unieburger was aangekomen op het moment van de aanvraag, zodat uit Reyes niet anders kan geconcludeerd worden dan uit Jia, dat overigens in Reyes niet zozeer de definitie van familielid ten laste aan de orde was, maar wel het niveau van eisen dat het bestuur inzake bewijzen aan de aanvrager mag opleggen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat in het arrest Jia het Hof geen toepassing maakte van de richtlijn 2004/38/EG maar wel van richtlijn 73/148/EG alsook dat in artikel 4, lid 3 van de richtlijn 68/360/EG wordt bepaald dat het bewijs van ten laste zijn wordt geleverd door overlegging van een door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of van herkomst afgegeven document dat dit naar analogie geldt voor richtlijn 73/148/EG zodat een situatie van bewijs van afhankelijkheid in het land van herkomst bijgevolg 'onontkoombaar' is omdat het Hof toepassing maakt van de vroegere richtlijnen waarin vereist wordt dat bewijzen van afhankelijkheid door de overheid van het land van herkomst worden geleverd (Herwig Verscheuren, "Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden" in Marie-Claire Foblets, Sabien Lust, Dirk Vanheule en Philippe De Bruycker (eds.), *Migratie- en migrantenrecht* 12, 2007, 195-196). Volgens de verzoekende partij is de toestand anders onder richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 dat van toepassing is op de interne regelgeving voor de beoordeling van de verzoekende partij. Zij wijst ook op de tekst van artikel 2, lid 2, c) van de voormelde richtlijn en artikel 3, lid 2, a) van die richtlijn en meent dat de verwijzing naar het ten laste zijn in het land van herkomst in artikel 3, lid 2 niet is opgenomen in artikel 2, lid 2 en dat daaruit *a contrario* afgeleid kan worden dat voor de personen bedoeld in artikel 2, lid 2 het mogelijk is dat het ten laste zijn zich pas voordoet in het gastland (Herwig Verscheuren, o.c. 196). De verzoekende partij meent dan ook dat dan in haar geval niet dient aangetoond te worden dat zij ten tijde van haar verblijf in Armenië reeds ten laste was van de referentiepersoon, dat door te oordelen dat zij geen recht op verblijf verkrijgt omdat zij niet aantoont reeds in het land van herkomst, waaruit zij op het moment van de aanvraag minstens zeven jaar vertrokken is, ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon, de verwerende partij het begrip "*ten laste*" in artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet schendt. Aldus blijkt, volgens haar, dat zij niet moet aantonen reeds voor haar aankomst in België afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon om de gezinshereniging met deze referentiepersoon te kunnen aanvragen, nu dit noch uit de wet, noch uit de rechtspraak blijkt.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie of zij al dan niet ten laste is van de referentiepersoon, is de verzoekende partij van oordeel dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen door te oordelen dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. Met betrekking tot haar woonkosten stelt de verzoekende partij dat uit de door haar voorgelegde stukken onmiskenbaar blijkt dat zij steeds op hetzelfde adres van haar moeder heeft gewoond, die sinds haar wettelijke samenwoont samenwoont met de referentiepersoon, dat de verwerende partij dit uitdrukkelijk erkent in de beslissing, dat voorts blijkt dat haar verblijfplaats gehuurd wordt door de referentiepersoon en haar moeder, dat zij het dus *de facto* zijn die instaan voor haar kosten van bewoning. Zij wijst erop dat uit de verklaring van de verhuurder blijkt dat de referentiepersoon zelf de huurgelden betaalt, dat bovendien uit geen enkel element blijkt dat zij enige

betaling zou verrichten aan de referentiepersoon voor deze kosten van onderdak dat zij integendeel op vaste maandelijks basis een som geld van de referentiepersoon op haar rekening ontvangt. Zij meent dat de stelling van de verwerende partij dat *'louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zij, niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon'* voorbijgaat aan het feit dat haar woonkosten betaald worden door de referentiepersoon zoals blijkt uit haar stukken. Zij wijst erop dat het huurcontract en de verklaring van de verhuurder niet besproken worden in de bestreden beslissing en de verwerende partij op die manier alleszins het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, aangezien zij geen rekening houdt met deze nochtans bijzonder relevante gegevens voor de beoordeling van het ten laste zijn.

Met betrekking tot haar inkomen in België, argumenteert de verzoekende partij dat zij haar aanslagbiljetten bijbracht van de inkomstenjaren 2009-2013, met andere woorden vanaf het ogenblik dat zij achttien jaar oud was en waaruit blijkt dat zij in die periode geen enkel belastbaar inkomen had, dat het dan ook voor zich spreekt dat zij in de jaren 2012 en 2013 effectief ten laste was van de referentiepersoon, dat zij zelf geen inkomsten had en dat bovendien haar woonkosten werden betaald door de referentiepersoon. Betreffende het motief van de verwerende partij dat deze stukken niet voldoende recent zijn, wijst de verzoekende partij erop dat zij uiteraard geen recenters aanslagbiljet kan bijbrengen, dat op het moment dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam, de aangiftetermijn voor het inkomstensjaar 2014 nog liep zodat zij *a fortiori* op het moment van de aanvraag geen gelijkaardig aanslagbiljet voor het inkomstensjaar 2014 kon bijbrengen. Zij betoogt dat zij uiteraard niet het negatieve bewijs kan bijbrengen dat zij in 2014 geen inkomsten heeft gehad, dat zij bovendien sinds oktober 2014 geldstortingen ontvangt van de referentiepersoon, dat het klopt dat deze stortingen pas werden opgestart na een eerdere weigering van verblijf, doch dit gegeven niet in tegenspraak is met de stelling dat zij ten laste is van de referentiepersoon, dat integendeel de stortingen een verdere bevestiging zijn van het feit dat zij geen inkomsten heeft en financieel afhankelijk van de referentiepersoon, dat in het andere geval het totaal onverklaarbaar zou zijn dat de referentiepersoon op vaste tijdstippen haar een vast bedrag overmaakt. De verzoekende partij vervolgt dat hoewel in de bestreden beslissing daarover niets wordt opgeworpen, er kan aan herinnerd worden dat uit de vorige beslissing tot weigering van verblijf van 8 juli 2014 bleek dat zij toen in de afgelopen weken tewerkgesteld was, dat zij met haar attest van immatriculatie voorafgaand aan die beslissing in de maand juni 2014 inderdaad acht dagen heeft gewerkt maar na het nemen van de beslissing op 8 juli 2014 niet meer, dat zij hiervan uiteraard niet het negatieve bewijs kan leveren, doch dat de verwerende partij dit thans niet meer opwerpt, dat in elk geval uit het feit dat zij in 2014 enkele dagen gewerkt heeft niet kan worden afgeleid dat zij niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon nu dit inkomen slechts zeer tijdelijk en beperkt was. Zij betoogt dat zij steeds bij de referentiepersoon op diens kosten is blijven wonen en sedert oktober 2014 op regelmatige basis zelfs geldstortingen van de referentiepersoon krijgt, waarna zij een passage uit het arrest Jia citeert: *"Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien"*.

In een onderdeel van het middel betreffende haar inkomsten in Armenië, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij erkent dat zij geen onroerende goederen heeft in Armenië, maar stelt dat zij nog andere inkomsten zou kunnen hebben aangezien het attest van het sociaal departement slechts voor één welbepaalde regio geldt. De verzoekende partij wijst erop dat zij dit document slechts bijvoegde voor zoveel als nodig, dat het immers enkel stelt dat zij niet geregistreerd stond voor kinderbijslag en een geboortepremie of dringende hulp, dat het echter duidelijk is dat de verzoekende partij gelet op haar leeftijd niet in aanmerking kan komen voor een geboorte-uitkering, dat het feit eventueel ergens in Armenië dringende hulp te kunnen gekregen hebben niet uitsluit dat zij tegelijk ten laste is van de referentiepersoon. Betreffende de kinderbijslag stelt zij dat dit een bedrag is, waar zij, gelet op haar leeftijd, wellicht ook geen aanspraak meer op kan maken en dat haar wellicht ook niet zelf zou toekomen maar aan haar moeder. Hoe dan ook is deze discussie volgens de verzoekende partij strikt theoretisch aangezien niet betwist wordt dat zij reeds van voor haar meerderjarigheid onafgebroken in België verblijft, dat zij niet inziet hoe zij andere dan inkomsten uit onroerende goederen in Armenië zou kunnen verwerven indien zij daar al meer dan zes jaar niet meer geweest is, dat uit de Belgische aanslagbiljetten en uit de getuigschriften van woonst blijkt dat zij bovendien in die periode steeds haar verblijf in België had, zodat zij alleszins geen inkomsten uit arbeid heeft kunnen krijgen in Armenië of een ander buurland, dat de verwerende partij bovendien niet betwist dat de Armeense autoriteiten bevestigen dat zij geen onroerende goederen in Armenië heeft, dat de door haar voorgelegde stukken dan ook met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aantonen dat zij geen inkomsten in Armenië

geniet, dat er hoe dan ook geen enkele mogelijkheid is om dit negatieve bewijs nog uitgebreider te leveren.

Samenvattend stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich dus geconfronteerd ziet met een aanvrager die geen inkomsten geniet, noch in haar herkomstland, noch in België, maar van wie het wel vaststaat dat zij inwoont bij de referentiepersoon, die alle woonkosten volledig op zich neemt en die bovendien nog maandelijks eens een geldelijke bijdrage aan haar overmaakt op haar bankrekening, dat het in de gegeven omstandigheden dan ook onbegrijpelijk is dat de verwerende partij toch oordeelt dat zij onvoldoende bewijzen bijbrengt dat zij ten laste is van de referentiepersoon, dat de beslissing kennelijk onredelijk is temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie zij nog zou kunnen bijbrengen.

Tot slot meent de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens, dat zij in België is toegekomen als minderjarige in 2008, dat zij ononderbroken bij haar moeder heeft gewoond, dat voor zoveel als nodig dit bevestigd wordt door de gemeente Maldegem, waar zij woont, dat intussen zowel haar moeder als haar broer wettig in België verblijven (in een voetnoot stelt de verzoekende partij dat haar tweelingbroer op 8 juli 2015 een F- kaart heeft ontvangen), dat zij de enige is van haar familie in onwettig verblijf en dit geheel buiten haar wil of verantwoordelijkheid, dat niet in het minst rekening wordt gehouden met het feit dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat dit gezin, dat hun hele leven heeft samengewoond, nu niet meer op hetzelfde grondgebied zou mogen verblijven, dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het gezins- en familielevens van de verzoekende partij, dat enige motivering hierover ontbreekt zodat de beslissing alleen al om die reden moet vernietigd worden.

3.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De verzoekende partij diende op 8 januari 2015, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerichtig te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; »

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden verder:

[...]

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° [...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

3.5. De verwerende partij weigerde *in casu* het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en waarbij zij, na het bespreken van de door de verzoekende partij neergelegde stukken, besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief onvermogen is, noch dat zij zowel voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine als op heden financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, zodat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij ten laste was/is van de referentiepersoon. De verwerende partij wijst er ook nog op dat het louter feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

3.6. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar, heeft de Armeense nationaliteit en wenst zich bij de Belgische wettelijk samenwonende partner van haar moeder te voegen.

De verzoekende partij is aldus een bloedverwant in neergaande lijn van de partner van de burger van de Unie (Belg) en dient, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet “te hunnen laste” zijn.

Uit een lezing van de bestreden beslissing in combinatie met de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter en door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van haar aanvraag) blijkt dat de “referentiepersoon” waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, de Belgische wettelijke samenwonende partner van de moeder van de verzoekende partij betreft.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2,

punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder "*te hunnen laste komen*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "*ten laste zijn*" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad acht het aldus niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent, burger van de Unie, of diens echtgenoot/partner die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersonen.

3.7. Waar de verzoekende partij aldus aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst ten laste diende te zijn, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip "ten laste": de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Het is dan ook op het eerste zicht geenszins kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij gevraagd wordt een bewijs van onvermogen in het land van herkomst en bewijzen van stortingen in het verleden voor te leggen, dit om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten te beoordelen of de verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

3.8. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een artikel van Herwig Verschueren van 2007 betreffende het feit dat de rechtspraak van het arrest Jia betreffende de nood aan het bewijs van afhankelijkheid in het land van herkomst, misschien niet langer toepasselijk is omdat in deze rechtspraak nog geen toepassing werd gemaakt van richtlijn 2004/38/EG en de toestand onder deze richtlijn anders is, wijst de Raad erop dat het Hof haar rechtspraak betreffende het feit dat de nood aan materiële steun moet bestaan in het land van herkomst heeft bevestigd in het arrest Reyes van 2014 en dat de rechtspraak van Reyes wel degelijk betrekking heeft op artikel 2, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG.

3.9. Echter dient de Raad wel vast te stellen dat het eisen van bewijzen van onvermogen in het land van herkomst en het bewijzen van stortingen in het verleden niet kennelijk onredelijk is gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie die met zich meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam, doch wel dat het *in casu* niet correct is te eisen dat de verzoekende partij aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name de Belgische wettelijk samenwonende partner van haar moeder. Immers gaat de verwerende partij bij het innemen van dergelijk uitgangspunt bij het beoordelen van het ten laste zijn van de verzoekende partij, voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet.

Door te eisen dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij onder meer vereist wordt dat bewijzen van het ontvangen van financiële steun door de verzoekende partij vanwege de referentiepersoon voor haar aankomst in België worden bijgebracht, wordt van de verzoekende partij het onmogelijke vereist daar, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, de referentiepersoon voor haar komst naar België (in 2008) nog niet de partner van haar moeder was.

Artikel 40ter *iuncto* 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing te beperkend geïnterpreteerd wanneer het "ten laste zijn" enkel betrokken wordt op het ten laste zijn van de referentiepersoon. *In casu* wordt door een dergelijke, te beperkte, interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereisten in het kader van bewijsvoering van het "ten laste zijn" worden opgelegd aan de verzoekende partij.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hoewel uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van haar moeder in het land van herkomst, uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, blijkt dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit haar herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde.

3.10. In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat door het bewijs te eisen van de descendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van het familielid die hij wenst te vervoegen en heden onvermogen is, zij geen onrechtmatige toepassing heeft gemaakt van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er nog op dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij dient aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest, doch wel dat het absurd is bewijzen te vragen van het feit dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon/Belg in het land van herkomst daar de relatie tussen de Belg en diens partner, de moeder van de verzoekende partij, nog niet bestond bij het vertrek van de verzoekende partij uit haar herkomstland.

3.11. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter *iuncto* 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.12. Waar de verwerende partij er in de nota met opmerkingen nog op wijst dat de beslissing tot weigering van verblijf twee motieven bevat die de beslissing kunnen schragen, met name het motief dat de verzoekende partij op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en het motief dat zij op onvoldoende wijze heeft aangetoond heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, wijst de Raad op wat volgt.

3.13. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet voldoende aantoonde heden ten laste te zijn van de referentiepersoon daar de door haar voorgelegde bewijzen niets zeggen over de eventuele bronnen van inkomsten, andere dan inkomsten uit eigendommen, buiten het grondgebied van Nork-Marash alsook daar de door haar voorgelegde aanslagbiljetten niet recent genoeg zijn om te bewijzen dat zij momenteel onvermogen is in België.

Betreffende de door haar voorgelegde aanslagbiljetten, als bewijs van het heden ten laste zijn en het aldus heden niet beschikken over eigen inkomsten in België, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat de verwerende partij deze informatie, namelijk het eventueel beschikken over eigen inkomsten in België, zelf niet noodzakelijk acht bij het beoordelen van het ten laste zijn, daar zij daarvan geen bewijzen heeft

opgevraagd, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 8 januari 2015 die zich in het administratief dossier bevindt. In voormelde bijlage wordt immers, naast de reeds voorgelegde documenten “Geboorteakte en verklaring van wettelijke samenwoning van moeder en E.M. (...)” en “Armeens paspoort/geregistreerde huurovereenkomst/historieken van woonst”, aan de verzoekende partij gevraagd om binnen de drie maanden volgende documenten voor te leggen “bewijs ziekteverzekering/bewijzen bestaansmiddelen/attest geen steun van OCMW/bewijzen van stortingen in het verleden/attest onvermogen in land van herkomst”. Betreffende de documenten die de verzoekende partij toch voorlegt, hoewel deze niet gevraagd werden, oordeelt de verwerende partij dat deze niet recent genoeg zijn om te bewijzen dat de verzoekende partij momenteel onvermogen is in België. Hoewel het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om over aanslagbiljetten over de periodes 2009-2013 bij een aanvraag van 8 januari 2015 te stellen dat deze niet recent genoeg zijn om te bewijzen dat de verzoekende partij momenteel onvermogen is in België, komt het wel kennelijk onredelijk voor, wanneer niet gevraagd wordt om gegevens betreffende de huidige inkomsten in België, bij gebreke aan deze gegevens, te oordelen dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief onvermogen is.

Bovendien wordt van de verzoekende partij een negatief bewijs vereist, namelijk dat zij geen inkomsten heeft in België. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij, gelet op het feit dat zij onmogelijk een aanslagbiljet kon voorbrengen voor het inkomstjaar 2014 (gezien de aanvraag geschiedde op 8 januari 2015 en de beslissing op 6 juli 2015 werd genomen en aldus de aangiftetermijn voor het inkomstjaar 2014 nog liep), het negatieve bewijs niet kan bijbrengen dat zij geen inkomsten had in 2014. Zij wijst er verder op dat zij wel inkomsten had in 2014, doch dat zij slechts acht dagen heeft gewerkt en niet meer, doch dat zij aldus het negatieve bewijs (dat zij niet meer dan acht dagen tewerkgesteld was in 2014) niet kan leveren. De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij dit, het acht dagen werken in 2014, niet tegenwerpt in de *in casu* bestreden beslissing.

In zoverre de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij erkent dat zij tewerkgesteld was in 2014 terwijl dit niet blijkt uit de voorgelegde stukken zodat zij terecht stelde dat geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij momenteel onvermogen is in België, wijst de Raad er nogmaals op dat niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om over aanslagbiljetten over de periodes 2009-2013 bij een aanvraag van 8 januari 2015 te stellen dat deze niet recent genoeg zijn om te bewijzen dat de verzoekende partij momenteel onvermogen is in België, doch wel kennelijk onredelijk voorkomt, wanneer niet gevraagd wordt om gegevens betreffende de huidige inkomsten in België, bij gebreke aan deze gegevens, te oordelen dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief onvermogen is.

In zoverre de verwerende partij in het kader van de nota met opmerkingen er wenst op te wijzen dat de verzoekende partij niet effectief onvermogen is in België gelet op het feit dat zij reeds acht dagen werkte in 2014, betreft dit een *a posteriori* motivering, die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ten overvloede kan inderdaad de vraag gesteld worden of het feit acht dagen tewerkgesteld zijn geweest in 2014 kan leiden tot de vaststelling dat de verzoekende partij midden 2015 vermogen is in België zodat zij geenszins als ten laste van de referentiepersoon en haar moeder kan worden beschouwd.

3.14. Betreffende het ontbreken van afdoende bewijzen van onvermogen in het land van herkomst, daar de door haar voorgelegde bewijzen niets zeggen over de eventuele bronnen van inkomsten, andere dan inkomsten uit eigendommen, buiten het grondgebied van Nork-Marash, stelt de Raad, samen met de verwerende partij en de verzoekende partij vast dat de verzoekende partij een bewijs heeft voorgelegd van het niet bezitten van eigendommen in haar herkomstland. Voorts kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat het al dan niet voorleggen van andere documenten betreffende het niet hebben van uitkeringen of inkomsten om haar onvermogen te bewijzen niet ter zake dienend is aangezien niet betwist wordt dat zij reeds van voor haar meerderjarigheid onafgebroken in België verblijft, dat zij niet inziet hoe zij andere dan inkomsten uit onroerende goederen in Armenië zou kunnen verwerven indien zij daar al meer dan zes jaar niet meer geweest is.

Immers komt het de Raad kennelijk onredelijk voor van een persoon die op minderjarige leeftijd haar herkomstland verlaat en een bewijs van het niet bezitten van eigendommen in het herkomstland voorlegt, te stellen, op basis van het niet voorleggen van documenten betreffende het niet hebben van andere inkomsten of verkrijgen van andere uitkeringen in haar herkomstland dat zij zes jaar geleden op minderjarige leeftijd heeft verlaten, dat zij niet als ten laste kan worden beschouwd daar niet afdoende aangetoond is dat zij onvermogen is in haar land van herkomst.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het arrest Reyes volgt dat een dergelijk bewijs van onvermogen in het land van herkomst (bewijs van geen steun voor levensonderhoud van de autoriteiten), als 'bijkomend' moet worden worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

3.15. Zelfs in de veronderstelling dat het motief dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst financiële steun te hebben ontvangen vanwege de referentiepersoon een overtollig motief betreft, kon de verwerende partij, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet op kennelijk redelijke wijze besluiten dat de verzoekende partij het verblijfsrecht geweigerd wordt daar zij op onvoldoende wijze heeft aangetoond heden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.16. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.17. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht van verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER